

Robert Vannoy, Podstawy prorocत्व biblijnych, Wykład 14

Wytyczne dotyczące interpretacji prorocत्व

Wytyczne dotyczące interpretacji prorocत्व

1. Dokonaj starannej gramatycznej analizy kontekstu historycznego fragmentu

Omawialiśmy „Wytyczne dotyczące interpretacji prorocत्व”. 1. pod tym jest: „Dokonaj starannej gramatycznej i historycznej analizy kontekstowej tego fragmentu”. To nie jest coś, co jest wyłączone dla prorocत्वych dyskursów ani dla zadania egzegetycznego. Myślę, że to podstawowe, fundamentalne zadanie tłumacza. Najpierw musisz zrozumieć znaczenie słów, używany język, studiując użycie słów w innych miejscach, a następnie związek między słowami. W tym momencie wchodzisz w konstrukcje gramatyczne. Ale poza tym powinieneś spojrzeć na tło historyczne proroka i ludzi, do których prorok przemawiał. Powinniśmy przyjrzeć się kontekstowi tego, co następuje, a także kontekstowi tego, co następuje, oraz tokowi myśli w księdze, której częścią jest prorocत्व. Myślę, że to działa jak fale w stawie. Patrzysz na cały kanon Pisma Świętego, gdzie patrzysz na wąski bliski kontekst, a następnie wypracowujesz sobie drogę do szerszego kontekstu aż do całego kontekstu Biblii. Należy zapoznać się z wszelkimi równoległymi fragmentami, jeśli takie istnieją. Więc to całkiem podstawowe rzeczy, które wszyscy znacie. „Dokonaj starannej analizy gramatycznej, historycznej i kontekstowej tego fragmentu”.

2. Wyraźnie określ, do kogo lub do czego odnosi się dany fragment.

2 . „Wyraźnie określ, do kogo lub do czego odnosi się ten fragment”. Możemy zadać pytania w rodzaju: „Czy orędzie dotyczy słuchacza lub czytelnika, do którego jest skierowane, czy też mówi im o kimś innym?” Zadając to pytanie możemy określić, czy dany fragment ma charakter predyktywny, czy dydaktyczny. Jeśli jest to dydaktyczne, a prorok po prostu naucza tych, do których przemawia, jakiejś ważnej prawdy skierowanej do nich, która może mieć zastosowanie do nas. Czy on coś do nich mówi, czy chodzi o kogoś innego? W takim przypadku może to być predykcyjne lub w jakiś sposób nasycone

elementami predykcijnymi. Musimy to uporządkować. Czy fragment jest przewidywalny? Jeśli jest przewidywalny, czy są jakieś warunki? Może to mieć znaczenie w sposobie poszukiwania jej spełnienia. Może istnieć warunek, który nie jest określony, ale musisz zadać to pytanie. Jeśli jest przewidywalna, to czy jest spełniona czy niespełniona? Wydaje mi się, że początkowo odpowiadasz na to pytanie, szukając spełnienia w innym miejscu Pisma Świętego. Masz sporo prorocत्व w Starym Testamencie, które wypełniły się już w okresie Starego Testamentu. Masz inne prorocтва w Starym Testamencie, które wypełniły się w okresie Nowego Testamentu. Oczywiście, macie prorocтва, które się wypełniły w czasach, w których żyjemy, w czasach kościoła, albo możecie mieć prorocтва, które jeszcze się nie wypełniły, ale oczekujecie czasu Dnia Pańskiego. Więc musisz to uporządkować. Jeśli jest przewidywalna, to czy jest spełniona czy niespełniona?

3. Zwróć uwagę na cytaty dotyczące realizacji

To prowadzi nas do 3. „Zwracaj uwagę na cytaty o spełnieniu”. Mam na myśli to, że w Nowym Testamencie pojawiają się pewne zwroty, które mogą być wskazówkami lub pomocami w stwierdzeniu, że jest to prorocत्व, które w szczególny sposób znajduje swoje wypełnienie. Mam na myśli takie zwroty, jak „aby się wypełniło”. Niewątpliwie spotkałeś się z tym cytatem spełnienia. Kiedy to widzisz, myślę normalnie, jeśli spojrzysz na wszystkie zastosowania, jest to dość specyficzne z myślą o spełnieniu. Jest takie prorocत्व, które tutaj się spełnia. Jednak kwalifikacja; w niektórych przypadkach wyrażenie to można uznać za odnoszące się do związku ilustracji lub podobieństwa w słowach lub ideach, w których stwierdzenie Starego Testamentu samo w sobie nie było prorocत्व.

A. Mateusza 1:22 – Izaj. 7:14 Myślę, że staje się to jasne, gdy spojrzymy na kilka przykładów. Jeśli spojrzysz na Ew. Mateusza 1:22, znajdziesz tam stwierdzenie: „Wszystko to się stało, aby się wypełniło słowo, które Pan powiedział przez proroka: Dziewica pocznie i porodzi syna, któremu nadadzą imię Emmanuel, to znaczy Bóg z

nami”. To stwierdzenie z Księgi Izajasza 7:14 odnosi się tutaj do Marii, która poczęła za sprawą Ducha Świętego i jest dziewicą, która poczęła i urodziła syna . Tutaj znajdziesz spełnienie się przepowiedni Izajasza 7:14. To dość specyficzne.

B. Mateusza 8:17 – Izaj. 53:4 W Ewangelii Mateusza 8:17 czytamy po tym, jak Jezus uzdrowił niektórych ludzi: „Tak miało się spełnić słowo proroka Izajasza: On wziął na siebie nasze słabości i nosił nasze choroby”. Izajasz 53:4. Spełnia się, będąc punktem kulminacyjnym tej serii fragmentów o Słudze Pańskiej.

C. Mateusza 12:17 – Izaj. 42:1-4 Mateusza 12:17 czytamy: „Tak miało się spełnić słowo proroka Izajasza: Oto mój sługa, którego wybrałem, w którym mam upodobanie. Złożę na nim mego ducha, a on ogłosi narodom sprawiedliwość. Nie będzie się kłócił ani krzyczał, ani nikt nie usłyszy jego głosu na ulicach. Trzciny nadłamanej nie złamie, knota tłącego się nie zgasi, dopóki nie doprowadzi sprawiedliwości do zwycięstwa, a w imię jego narody złożą nadzieję”. Jest to cytat z innego z tych fragmentów służących, jak wcześniej, z Izajasza 42:1-4.

D. Mateusza 21:4 – Zach 9:9 W Ewangelii Mateusza 21:4: „Stało się to, aby się wypełniło to, co zostało powiedziane przez proroka”, a cytat pochodzi z Księgi Zachariasza 9:9: „Powiedz córce Syjonu: zobacz Król przychodzi do ciebie łagodny i jedzie na osiołku, na ośleciu, źrebięciu oślicy”. Więc normalnie przekonasz się, że jest to dość konkretny wskaźnik, że jest to spełnienie wcześniej podanej prognozy.

mi. Jakuba 2:21-23 – Rdz 15:6 Czasami jednak przypomina to bardziej związek lub ilustrację podobnych słów lub idei stwierdzenia Starego Testamentu, które nie było stwierdzeniem prognostycznym. Spójrz na List Jakuba 2:21-23, gdzie znajduje się zdanie: „ Czy nasz przodek Abraham nie został uznany za sprawiedliwego za to, co uczynił, gdy ofiarował swego syna Izaaka na ołtarzu? Widzisz, że jego wiara i jego czyny współgrały ze sobą, a jego wiara została dopełniona przez to, co zrobił. I wypełniło się

Pismo, które mówi” i tutaj cytuje Księgę Rodzaju 15:6; „Abraham uwierzył Bogu i poczytano mu to za sprawiedliwość’ i został nazwany przyjacielem Boga”. Jeśli przejdiesz do Księgi Rodzaju 15:6, dzieje się to po tym, jak Pan powiedział Abrahamowi, że Eliezer nie będzie jego spadkobiercą, ale jego syn miał zostać jego spadkobiercą i powiedział: „Spójrz w niebo, aby policzyć gwiazdy, jeśli rzeczywiście potrafisz je policzyć”. A potem rzekł do niego: „Takie będzie twoje potomstwo”. Następnie werset 6 mówi: „Abraham uwierzył Panu i poczytał mu to za sprawiedliwość”. Trudno przewidzieć to stwierdzenie, ale jest to po prostu potwierdzenie wiary Abrahama i jego znaczenia.

Więc kiedy dochodzisz do użycia słowa „wypełnić” w Liście Jakuba 2:23, odnosząc się do tego wersetu z Księgi Rodzaju 15:6, myślę, że musisz powiedzieć, że w tym momencie jest to bardziej formuła cytatu niż wskazuje proroctwo i spełnienie. W twojej bibliografii jest artykuł R. Lairda Harrisa pod tym nagłówkiem. Artykuł znajduje się na stronie 11 waszej bibliografii zatytułowanej „Prophecy, Illustration, and Typology” in the *Interpretation of History*, tomie opublikowanym na cześć dr Allana MacRae, założyciela tej szkoły, opublikowanym w 1986 roku. Używa on tego zwrotu, którego właśnie użyłem, „Formuła cytowania”, dla takich odniesień.

F. Mateusza 2:17-18 – Jer 31:15 Podobny jest Mateusz 2:17-18, gdzie czytamy: „Wtedy spełniło się to, co zostało powiedziane przez proroka Jeremiasza: 'Głos słyhać w Rama, płacz i wielka żałość, Rachel opłakująca swoje dzieci, nie dająca się pocieszyć, bo ich już nie ma” i to jest Księga Jeremiasza 31:15. Jeśli wrócisz do Jeremiasza 31:15, przeczytasz: „Głos słyhać w Rama, lament i wielki płacz; Rachel opłakująca swoje dzieci; i nie daje się pocieszyć, bo jej dzieci już nie ma”. W kontekście odnosi się to do płaczu nad wygnańcami z niewoli babilońskiej.

G. Formuła cytowania Plerono Nie jest to stwierdzenie przewidujące, ale zarówno List Jakuba 2:21-23, jak i Mateusza 2:17-18, odnosząc się do tych dwóch tekstów Starego Testamentu, które nie były tekstami „przepowiadającymi”, używają tego

czasownika *plerono* , aby się do nich odnieść. Czy to oznacza, że zostały błędnie zacytowane jako przepowiednie? A może oznacza to, że sposób interpretacji Mateusza był nieuprawniony? Tak sugeruje Harris, sugeruje, że problem jest spowodowany tłumaczeniem *plerow* jako „spełniony”. Z pewnością ma to znaczenie w wielu kontekstach. Ale to, co argumentuje Harris, to to, że zawsze oznacza „spełnienie”, nie jest tak pewne i czasami wydaje się, że jest używane jako formuła cytatu, a nie formuła spełnionej prognozy. Należy pamiętać o tym szerszym zastosowaniu, ale zazwyczaj występuje ono w jakiejś formie *hina plerow* , kiedy jest prorocstwo prorocze, ale trzeba być ostrożnym.

H. Formuła cytowania Gegrapti Druga formuła to *gegraptai*, „zostało napisane”. Ponownie, to też często pokazuje spełnienie. Jednak czasami jest to po prostu odniesienie. Wypełnienie znajduje się w Ewangelii Marka 1:2: „Napisano u proroka Izajasza”, a następnie w cytacie z Księgi Izajasza 40:3: „ Wyślę przed tobą mego posłańca, który przygotuje ci drogę; głos wołającego na pustyni: Przygotujcie Panu drogę, prostujcie dla Niego ścieżki”. Więc przyszedł Jan, więc w tym wersecie jest wypełnienie. Odniesienie w Ew. Mateusza 4:4; „Jezus odpowiedział: „ *Napisano* : „Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych”. ale to jest cytowanie.

I. klocki Lego

Przejdźmy do form *lego* (mówię). Kiedy stoi samo w sobie, zwykle wskazuje na odniesienie historyczne, a nie prorocstwo i spełnienie. Spójrz na Mateusza 22:31: „Lecz o zmartwychwstaniu umarłych, czy nie czytaliście, co Bóg wam *powiedział* ?” A potem cytaty z Księgi Wyjścia 3:6: „Ja jestem Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba. On nie jest Bogiem umarłych, lecz żywych”. Jest to po prostu odniesienie do tekstu Starego Testamentu. Dzieje Apostolskie 7:48 „Jednak Najwyższy nie mieszka w domach zbudowanych ręką ludzką, jak *mówi prorok* ”. Następnie cytatem jest Izajasz 66:1: „Niebo jest moim tronem, ziemia moim podnóżkiem. Gdzie jest dom, który dla

mnie zbudujesz? — mówi Pan. „Gdzie będzie moje miejsce spoczynku?” To nie jest prorocze stwierdzenie. Więc to wszystko jest w 3., „Zwróć uwagę na cytowanie spełnienia”. Z pewnością pomogą we wskazówkach i identyfikowaniu proroczych fragmentów, które są punktem spełnienia, ale trzeba na to uważać.

4. Unikaj idei podwójnego spełnienia lub podwójnego odniesienia

4, „Unikaj idei podwójnego spełnienia lub podwójnego odniesienia”. Myślę, że kiedy szukasz wypełnienia się proroctwa, nie jest dobrze przyjmować ideę podwójnego odniesienia lub podwójnego sensu jako podstawowej zasady hermeneutycznej. Innymi słowy, nie powinniśmy szukać podwójnych odniesień. Nie należy zakładać, że dane proroctwo może odnosić się do dwóch lub więcej różnych wydarzeń w tym samym czasie, używając tych samych słów. Jeśli to zrobisz, oznacza to, że zakładasz, że te same słowa w tym samym kontekście mogą mieć wiele znaczeń. Myślę, że hermeneutycznie niebezpiecznie jest mówić, że te same słowa i ten sam kontekst mają wiele znaczeń, chyba że istnieje jakiś rodzaj dwuznaczności, ale to nie jest ogólna zasada hermeneutyki. Nie używamy języka w ten sposób. Zwykle, gdy wypowiedziane jest stwierdzenie, istnieje intencja o określonym znaczeniu, które niesie ze sobą to stwierdzenie i jest to znaczenie, które osoba, która je słyszy, powinna je zrozumieć. Myślę, że ta koncepcja odnosi się do wszystkich stwierdzeń biblijnych, nie tylko do przewidywań, ale z pewnością odnosi się również do form przewidywań. Szukasz pojedynczego sensu lub znaczenia danego stwierdzenia, nie szukasz wielorakich znaczeń lub znaczeń stwierdzeń biblijnych.

A. Dwight Pentecost – Double Reference Spójrz na stronę 28 w swoich cytatach pod Dwight Pentecost, który napisał tom o eschatologii zatytułowany *Things to Come*, w którym mówi o „prawie podwójnego odniesienia”. Z jego punktu widzenia „niewiele praw jest ważniejszych do przestrzegania w interpretacji Pisma proroczego niż prawo podwójnego odniesienia. Dwa wydarzenia, znacznie oddzielone czasem ich wypełnienia, mogą zostać połączone w jednym proroctwie. Stało się tak, ponieważ prorok miał przesłanie na swoje dni, jak również na przyszłość. Objęcie proroctwa dwoma odległymi

od siebie wydarzeniami mogło spełnić oba cele”. Następnie cytuje innego człowieka o imieniu Horne: „Te same proroctwa często mają podwójne znaczenie i odnoszą się do różnych wydarzeń, jednego bliskiego, drugiego odległego; jeden doczesny, drugi duchowy, a może wieczny. Ponieważ prorocy mają na uwadze kilka wydarzeń, ich wypowiedzi mogą częściowo odnosić się do jednego, a częściowo do drugiego. Przejście nie zawsze jest łatwe. To, co nie zostało spełnione w pierwszym, musimy odnieść do drugiego, a to, co już się spełniło, często można uznać za typowe dla tego, co pozostaje do wykonania”.

Teraz, jak to rozpracujesz, musisz spojrzeć na konkretne fragmenty, ale taka jest koncepcja. Jeśli pójdziesz do Erica Sauera, następny wpis na s. 29. Sauer mówi: „Wszystko jest uwarunkowane historycznie, a jednocześnie przeniknięte wiecznością. Wszystko jest jednocześnie ludzkie i boskie, doczesne i ponadczasowe”. A mówiąc o prorokach: „Mówią o powrocie z Babilonu i jednocześnie obiecują zgromadzenie Izraela w dalekiej przyszłości, inaugurujące królestwo pokoju (Izajasz 11:11-16)”. Właśnie rozmawialiśmy o Księdze Izajasza 11:11-16. Widzicie, co on mówi, że proroctwo mówi o powrocie z wygnania. Ale jednocześnie i tymi samymi słowami mówi także o przyszłym królestwie pokoju – eschatologicznym. Ma podwójne znaczenie, podwójne odniesienie do tych samych słów.

W tomie zatytułowanym *Wprowadzenie do Biblijnej interpretacji* Kleina, Blomberga i Hubbarda, opublikowana przez Word w 1993 r., mówi: „Musimy dodać drugą cechę proroctwa: może ono mieć dwa wypełnienia, jedno bliskie życia proroka i jedno dawno temu”. Kiedy patrzysz na proroctwo i prosisz o jego wypełnienie, jedno jest w bliższej i bardziej odległej przyszłości. Wszystkie są wymienione w tym samym oświadczeniu. Jest całkiem sporo ludzi, którzy twierdzą, że ta zasada, lub jak nazywa ją Pięćdziesiątnica, „prawo podwójnego odniesienia” jest zasadą, którą należy stosować w interpretacji proroczych stwierdzeń – szukając wielu odniesień.

B. Odpowiedź Vannoya Sugeruję, że nie wydaje mi się to słuszne. Wracamy do tego, jak działa język. Czy używamy języka, aby mieć te same słowa i ten sam kontekst, ale

mówimy dwie różne rzeczy? Cofasz się w historię interpretacji, Luter i Kalwin zdecydowanie się temu sprzeciwiają, ale oczywiście spierają się na tle interpretacji alegorycznej, jeśli masz wiele znaczeń. Podkreślali, że pierwszym obowiązkiem tłumacza jest dotarcie do sensu tekstu zamierzonego przez jego autora. Luter powiedział: „Tylko jedyny, właściwy, pierwotny sens, sens, w jakim jest napisana, czyni dobrych teologów. Duch Święty jest najprostszym pisarzem i mówcą w niebie i na ziemi. Dlatego jego słowa nie mogą mieć więcej niż pojedynczy i prosty sens, który nazywamy sensem pisanym lub dosłownie mówionym”.

W Westminster Confession of Faith, rozdział 1, rozdział 9, znajduje się interesujące stwierdzenie na temat Pisma Świętego i jego interpretacji, a ja chcę przeczytać wam kilka krótkich stwierdzeń: „Nieomyślną zasadą interpretacji Pisma Świętego jest samo Pismo; i dlatego, kiedy pojawia się pytanie o prawdziwy i fałszywy sens jakiegokolwiek Pisma”, a następnie pojawia się stwierdzenie w nawiasach, do którego chciałem dotrzeć, „(które nie jest wielorakie, ale jedno), można je przeszukać i znane z innych miejsc, które mówią wyraźniej”. Widzicie więc, że chodzi tutaj o to, że interpretacje niektórych fragmentów są bardziej jasne. Używasz bardziej jasnego, aby pomóc z mniej jasnym. Ale w kontekście wygłoszenia tego stwierdzenia jest to stwierdzenie w nawiasie: „Kiedy pojawia się kwestia prawdziwego i fałszywego sensu jakiegokolwiek Pisma (które nie jest wielorakie, ale jedno), można je przeszukać i poznać w innych miejscach, o których mowa jaśniej.” Myślę, że to ważna zasada hermeneutyczna.

C. Wiele poziomów znaczenia Johna Brighta Spójrz na swoje cytaty, strona 25. To pochodzi z książki Johna Brighta, *Autorytet Starego Testamentu* . Mówi: „Powszechnie wierzono, że Pismo Święte ma różne poziomy znaczenia. Orygenes miał potrójny sens odpowiadający domniemanej trychotomii natury człowieka: ciało, dusza i duch. Istniał sens dosłowny lub cielesny (to znaczy to, co mówią słowa w ich zwykłym znaczeniu), sens moralny lub tropologiczny (to znaczy zmysł symboliczny duszy chrześcijańskiej, który w ten sposób daje zbudowanie i kierownictwo postępowania) . oraz duchowy lub

mistyczny sens. Później dodano jeszcze czwarty zmysł”. Na to właśnie odpowiadają reformatorzy i Wyznanie Westminsterkie, czwarty zmysł, „sens anagogiczny lub eschatologiczny. Tak więc, by podać klasyczny przykład, słowo „Jerozolima” rozumiane było w średniowieczu jako mające cztery znaczenia: dosłownie odnosiło się do tego miasta w Judzie, tropologicznie, do wiernej chrześcijańskiej duszy, alegorycznie (mistycznie), do Kościoła Chrystusowy i analogicznie do niebiańskiego miasta Bożego, które jest naszym wiecznym domem. Możliwe było, choć nie było to konieczne, zrozumienie tego słowa we wszystkich czterech znaczeniach w jednym tekście”.

Więc nie masz podwójnego odniesienia, masz czterokrotne odniesienie. „Jednak istniała tendencja do przywiązywania większej wagi do znaczenia dosłownego niż do znaczenia duchowego, ponieważ prawdziwe znaczenie tekstu jest duchowe. Rzeczywiście, niektóre Pisma — jak sądzono — nie mogły być interpretowane dosłownie, ponieważ mówią o rzeczach niemoralnych, a zatem niegodnych Boga (cudzołóstwo, kazirodztwo, morderstwo itp.), a wiele Pism jest zbyt prymitywnych lub zbyt trywialnych, jeśli wzięte dosłownie, jako odpowiedni nośnik boskiego objawienia (długie genealogie, zasady składania ofiar ze zwierząt, wymiary przybytku itp.). Kiedy alegoryzujesz, nadajesz duchowe znaczenie tego rodzaju fragmentom. „Rezultatem była masowa, niekontrolowana alegoryzacja Pisma Świętego, szczególnie Starego Testamentu... Ale strumień fantazyjnych interpretacji nadal płynął niekontrolowany zarówno z ambon, jak i z biurka wykładowcy. Można słusznie sądzić, że znaczenia, jakie można było wyczytać z Pisma Świętego, były ograniczone jedynie pomysłowością tłumacza”. Jeśli masz bardzo mądrą osobę, możesz znaleźć wszelkiego rodzaju znaczenia w każdym stwierdzeniu. „Jakikolwiek były ich niekonsekwencje (a czasami były niekonsekwencje), obaj wielcy reformatorzy [Luter i Kalwin] z zasady odrzucali alegorię – wielokrotnie i w najmocniejszym języku. W poprzednim rozdziale zacytowano zarówno Lutera, jak i Kalwina, którzy podkreślali, że obowiązkiem tłumacza jest dotarcie do prostego sensu tekstu zamierzonego przez jego autora”.

D. Intencja autorska i pojedyncze znaczenie Teraz zaczęto nazywać ją „intencją

autorską” i stała się kwestią kontrowersyjną. Jak daleko się posuwasz? Walter Kaiser dużo o tym pisał i uważa, że jedyną słuszną interpretacją jest to, co zamierzał autor. Teraz zgadzam się z tym, co próbuje tam zrobić iz pewnością jest to w porządku. Myślę, że on nie bierze pod uwagę tego, że w Piśmie Świętym jest więcej niż jeden autor. W pewnym sensie jest ludzki autor, ale jest też Duch Święty nadzorujący to, co ludzki autor napisał i powiedział. Myślę, że to możliwe, że ludzki autor mógł mówić „lepiej, niż wiedział”, że tak powiem. Innymi słowy, mógł mówić rzeczy, w które sam nie wierzył lub nie rozumiał, a zatem nie było to jego zamiarem; było jednak nadzorowane przez Ducha Świętego, który zajmował się sprawami wykraczającymi poza wszelkie zrozumienie proroka. Więc umieściłem tam zastrzeżenie, ale to nie otwiera drzwi do masowego poszukiwania wielorakich znaczeń w jakimkolwiek stwierdzeniu Pisma Świętego. Bright mówił: „Obowiązkiem tłumacza jest dotrzeć do prostego sensu tekstu zamierzonego przez jego autora. Podobne cytaty, w których wyrażali pogardę dla alegorii, można było wywołać niemal do woli. Luter, którego słownictwo nie było bynajmniej zubożone, jest szczególnie żywy. Oświadcza, że alegorie Orygenesesa „nie są warte tyle brudu”; nazywa alegorię różnie „szumowiną na Pismach”, „nierządnicą” mającą nas uwieść, „małpią zabawą”, czymś, co zamienia Pismo Święte w „woskowy nos” (tj. przez które diabeł wsiada na widły. Oświadcza (objaśniając Psalm 22), że Pismo Święte jest szatą Chrystusa i że alegoria rozdziera ją na „łachmany i strzępy”. „Jak”, woła, „będziesz nauczał wiary z całą pewnością, skoro czynisz niepewnym sens Pisma Świętego?” Calvin jest równie surowy. Niejednokrotnie nazywa interpretacje alegoryczne wymysłem diabła mającym na celu podważenie autorytetu Pisma Świętego. W innym miejscu opisuje je jako „dziecięce”, „naciągane” i oświadcza, że lepiej byłoby przyznać się do ignorancji, niż oddawać się takim „niepoważnym domysłom”. Tłumacz, oświadcza, musi przyjąć prosty sens i nie jest pewne, czy powinien przyjąć interpretację, która najlepiej pasuje do kontekstu”.

1. Reformatorzy i pojedynczy sens Tak więc reformatorzy są dość zdecydowani w swoich opiniach na temat wielorakich znaczeń lub znaczeń stwierdzeń Pisma Świętego,

które odrzucają. Ale problem nie zniknął. Bernard Ramm i jego książka o interpretacji mówi: „Jednym z najbardziej uporczywych grzechów hermeneutycznych jest nakładanie dwóch interpretacji jednego fragmentu Pisma, łamiąc siłę dosłownego znaczenia i zaciemniając Słowo Boże”. Jeśli mamy to zrozumieć, ponownie spojrzmy na stronę 27 pod J. Barton Payne z jego *Encyclopedia of Biblical Prophecy*. W swojej części wprowadzającej mówi: „Szczególnie dwa współczesne ruchy charakteryzowały się odwoływaniem się do hermeneutyki podwójnego sensu. Z jednej strony stoi liberalizm, z jego całkowitym odrzuceniem autentycznej przepowiedni... Z drugiej strony stoi dyspensacjonalizm, z jego założeniem, że Kościoła nie można przewidzieć na podstawie pism Starego Testamentu. Pojawiają się trzy podstawowe powody utrzymywania koncepcji jednego (Nowego Testamentu) znaczenia w przeciwieństwie do koncepcji tzw. podwójnego spełnienia. Pierwsza wynika z samej natury hermeneutyki. John Owen, siedemnastowieczny ^{purytanin}, dawno temu sformułował powiedzenie: „Jeśli Pismo ma więcej niż jedno znaczenie, nie ma żadnego znaczenia”. a większość nowszych pisarzy zgodziła się, że podwójne spełnienie jest niezgodne z obiektywną interpretacją”. Innymi słowy, Owen mówi, że jeśli pisma święte mają więcej niż jedno znaczenie, nie mają żadnego znaczenia. To czyni hermeneutykę nieokreśloną. Jeśli masz wiele zmysłów, znaczenie tekstu staje się nieokreślone.

Fairbairn mówi, że to, co Chrystus naprawdę ma na myśli, jest jedną rzeczą, a jeśli jest wiele rzeczy, hermeneutyka byłaby nieokreślona. „Sam Fairbairn zauważył, że takie podejście powoduje niepewność zastosowania i sprawia, że znaczenie jest zbyt ogólne do praktycznego zastosowania”. To pierwszy powód, dla którego argumentuje, że powinniśmy szukać jednego zmysłu, a nie wielu zmysłów.

2. NT i pojedyncze znaczenie

Drugim powodem są dowody z Nowego Testamentu. „Jak opisał Lockhart, decydujący stosunek Dziejów Apostolskich 2:29-31 do Psalmu 16: „Apostoł Piotr argumentuje, że Dawid nie mógł odnosić się do siebie, ponieważ zmarł i ujrzał zepsucie, ale że był prorokiem i przewidział, że Jezus powinien powstać bez zepsucia... Wydaje

się, że niełatwo pomylić się ze znaczeniem apostoła. Terry konkluduje zatem: „Słowa Pisma Świętego miały mieć jeden określony sens, a naszym pierwszym celem powinno być odkrycie tego sensu i sztywne trzymanie się go... Odrzucamy jako nierozsądną i wprowadzającą w błąd teorię, że takie mesjanistyczne psalmy... mają podwójny sens i odnosić się najpierw do Dawida lub innego władcy, a następnie do Chrystusa. W rzeczywistości z lektury Nowego Testamentu można śmiało powiedzieć, że nikt nigdy nie podejrzewałby możliwości podwójnego spełnienia”.

3. ST i pojedyncze znaczenie

„Trzecim powodem pojedynczego wypełnienia są dowody z kontekstu Starego Testamentu. Na przykład Fairbairn przyznaje, że jego zasada wielorakiego sensu nierzadko zawodzi w konkretnych przypadkach, gdy próbuje się wykazać jego obecność. Terry mówi stanowczo: „Język Psalmu 2 nie odnosi się do Dawida, Salomona ani żadnego innego ziemskiego władcy... Izajasz 7:14 wypełnił się wraz z narodzinami Jezusa Chrystusa (Mt 1:22) i żaden komentator nigdy nie był w stanie aby udowodnić wcześniejsze spełnienie”.

A. Izajasz 7:14 Izajasz 7:14 jest jednym z tekstów, w których ludzie często dochodzą do wniosku, że istnieje podwójne odniesienie. Odniesienie do dziecka urodzonego w czasach Achaza i Izajasza, a zarazem odniesienie do Chrystusa. Ale Payne tutaj argumentuje, że Izajasz 7:14 ma jedno odniesienie. Jest tylko jedna kobieta, do której pisarz może się odnieść. Narodziło się dziecko, które było z nami Bogiem. Trzeba przyznać, że jeśli wrócisz do pełnego kontekstu i omówisz to w Księdze Izajasza 7:14, są z tym pewne problemy. To jeden z trudniejszych fragmentów. Nie chcę poświęcać czasu na robienie tego dzisiaj, ale przyjrzymy się kilku przykładom innych fragmentów.

B. Pwt 18 Myślę, że jednym z naprawdę trudnych fragmentów jest Pwt 18. Już się temu przyglądaliśmy. Czy jest to odniesienie do ruchu proroczego, czy do Chrystusa, czy też w jakiś sposób do obu? Oczywiście istnieje pośrednie odniesienie typologiczne, które

odnosi się do jedności znaczenia, ale obejmuje również Chrystusa. Ale Księga Powtórzonego Prawa 18, Księga Izajasza 7:14 i ostatnie wersety Księgi Malachiasza są trudne. Niektóre pieśni psalmów mesjańskich odnoszą się do Dawida lub Salomona oraz do Chrystusa. Ale nie ma wielu z nich, które są naprawdę trudne.

4. Terry – zdrowy rozsądek

Spójrz na stronę 28 w swoich cytatach, na dole strony i na stronie 29. Następnie chcę spojrzeć na kilka przykładów tekstów. To pochodzi z *Biblijnej Hermeneutyki* Milтона Terry'ego . Jest dość długi i nieco skomplikowany, ale wydaje mi się, że wyczerpuje tu zagadnienia. Chciałem więc poświęcić trochę czasu na bezpośrednie przeczytanie tego. Mówi: „Zasady hermeneutyczne, które teraz przedstawiliśmy, z konieczności wykluczają doktrynę, że proroctwa Pisma Świętego zawierają okultystyczny lub podwójny sens. Niektórzy twierdzili, że ponieważ te wyrocznie są niebiańskie i boskie, powinniśmy spodziewać się, że znajdziemy w nich różnorodne znaczenia. Muszą one różnić się potrzebami od innych ksiąg. Stąd powstała nie tylko doktryna o podwójnym sensie, ale o potrójnym i poczwórnym znaczeniu, a rabini posunęli się nawet do stwierdzenia, że w każdym słowie Pisma Świętego są „góry sensu”.

Możemy śmiało przyznać, że pisma święte mogą mieć różnorodne praktyczne zastosowania ; w przeciwnym razie nie byłyby tak przydatne do nauczania, poprawiania i nauczania w sprawiedliwości. Ale w chwili, gdy uznamy zasadę, że fragmenty Pisma Świętego zawierają okultystyczny lub podwójny sens, wprowadzamy element niepewności do świętej księgi i podważamy wszelką naukową interpretację. „Jeśli Pismo ma więcej niż jedno znaczenie”, mówi dr Owen, „to nie ma żadnego znaczenia”. „Uważam”, mówi Ryle, „że słowa Pisma Świętego miały mieć jeden określony sens i że naszym pierwszym celem powinno być odkrycie tego sensu i sztywne trzymanie się go... Powiedzieć, że słowa mają znaczenie tylko dlatego , że *można* ich torturować, aby zrozumieli, że jest to najbardziej haniebnym i niebezpiecznym sposobem obchodzenia się z Pismem”.

„Ten schemat interpretacji”, mówi Stuart, „porzuca i odrzuca wspólne prawa języka. Biblia z wyjątkiem tego, że w żadnej książce, traktacie, liście, dyskursie lub rozmowie, kiedykolwiek napisanej, opublikowanej lub skierowanej przez jednego człowieka do swoich bliźnich (chyba że w ramach zabawy lub z zamiarem oszukania), nie może znaleźć podwójny sens. Rzeczywiście, we wszystkich językach istnieją szarady, zagadki, frazy z *podwójnym ententem* i tym podobne; było mnóstwo pogańskich wyroczeni, które były podatne na dwie interpretacje, ale nawet wśród nich wszystkich nigdy nie było i nigdy nie było projektu, który powinien mieć więcej niż jeden sens lub znaczenie w rzeczywistości. Wieloznaczność językowa może być i była celowo stosowana w celu wprowadzenia w błąd czytelnika lub słuchacza, lub w celu ukrycia ignorancji wróżbitów lub zabezpieczenia ich wiarygodności w przyszłych potrzebach; ale jest to zupełnie obce kwestii poważnego i *szczerego* podwójnego znaczenia słów. Nie możemy ani przez chwilę, nie naruszając godności i świętości Pisma Świętego, przypuszczać, że natchnieni pisarze mają być porównywani do autorów zagadek, zagadek, zagadek i dwuznacznych pogańskich wyroczeni.

5. Podejście typowe i antytypowe

Niektórzy autorzy pomylili ten temat, łącząc go z doktryną typu i antytypu”. A teraz zauważ, co on tutaj robi. „Jak wiele osób i wydarzeń Starego Testamentu było typami wielkich, które miały nadejść, tak język odnoszący się do nich powinien mieć podwójny sens”. Innymi słowy, zamiast typów i antytypów będących instytucjami, osobami lub wydarzeniami – konkretnymi bytami lub rzeczywistościami jako symbolami zapowiadającymi prawdę, która będzie symbolizować te instytucje, wydarzenia lub osoby – niektórzy interpretatorzy tak naprawdę mówią o języku typologicznym. To ważne rozróżnienie. Zobacz, co on tutaj mówi. „Niektórzy pisarze pomylili ten temat, łącząc go z doktryną typu i antytypu. Jak wiele osób, wydarzenia Starego Testamentu były typami większych, które miały nadejść, więc język odnoszący się do nich powinien być zdolny do podwójnego znaczenia”. Innymi słowy, język jest językiem typologicznym. „Drugi Psalm miał odnosić się zarówno do Dawida, jak i do Chrystusa, a

Izajasz 7:14-16 do dziecka urodzonego w czasach proroka, a także Mesjasza. W Psalmach 45 i 72 powinno to mieć podwójne odniesienie do Salomona i Chrystusa oraz proroctwo przeciwko Edomowi w Izajasza 34:5-10, aby zrozumieć także ogólny sąd dnia ostatecznego. Należy jednak zauważyć, że w przypadku typów język Pisma Świętego nie ma podwójnego znaczenia. Same typy są takie, ponieważ zapowiadają rzeczy, które mają nadejść, i fakt ten należy oddzielić od kwestii sensu użycia języka w jakimkolwiek konkretnym fragmencie”.

6. Powtórnego Prawa 18 jako wzór Czy rozumiesz, o co chodzi? Jeśli wrócisz do tego fragmentu z Księgi Powtórnego Prawa 18, o jakim języku jest tam mowa? Wiesz, jaki był mój wniosek. Język mówi o proroczej instytucji w czasach Starego Testamentu, ponieważ w kontekście zarówno przed, jak i po mówi, że nie należy chodzić do pogańskich wróżbitów. Mówi się, że poddano ich testowi na odróżnienie prawdziwych i fałszywych proroków. Jak mamy otrzymać Boże objawienie po odejściu Mojżesza? Język mówi więc o porządku proroczym. Sam porządek prorocki może być typologiczny, ponieważ są to instrumenty ludzkie głoszące słowo Boże. Chrystus jest zarówno Bogiem, jak i człowiekiem, który przynosi nam słowo Boże. Tak więc typologicznie instytucja prorocza może wskazywać na Chrystusa, ale to nie jest język, który widzicie, to nie jest język typologiczny. To prorocza instytucja.

7. Terry o Psalmie 2 i in. Jeśli akceptujesz typologiczny język, to naprawdę zaakceptowałeś tę zasadę uduchowiania, a następnie możesz zrobić z Izajasza 11, co robi Young. Nie mówi o wygnaniu, powrocie Żydów do ojczyzny, nie mówi o rzeczywistości fizycznej, myśli, że mówi o rzeczywistości duchowej. To język typologiczny. Terry tego nie akceptuje, ale istnieje coś takiego jak język typologiczny. Mówi: „Wykazaliśmy, że język Psalmu 2 nie odnosi się do Dawida, Salomona ani żadnego innego władcy. To samo można powiedzieć o Psalmach 45 i 72. Izajasza 7:14 wypełniło się przy narodzinach Chrystusa i żaden komentator nigdy nie był w stanie udowodnić wcześniejszego wypełnienia się. Wyrocznia przeciwko Edomowi, podobnie jak

wyroczenia przeciwko Babilonowi, jest ubrana w wysoce dopracowane proroctwo apokaliptyczne i nie daje żadnego uzasadnienia dla teorii podwójnego sensu. Dwudziesta czwarta Księga Mateusza, na której tak często opiera się ta teoria, nie dostarcza żadnego ważnego dowodu ani na istnienie okultyzmu, ani na istnienie podwójnego zmysłu... Pierwsze proroctwo jest dobrym przykładem. Wrogość między nasieniem niewiasty a nasieniem węża przejawia się w tysiącach form. Cenne słowa obietnicy danej ludowi Bożemu znajdują mniej lub bardziej spełnienie w każdym indywidualnym doświadczeniu. Ale te fakty nie podtrzymują teorii podwójnego sensu. Sens w każdym przypadku jest bezpośredni i prosty; zastosowań i ilustracji jest wiele”. To jest obietnica z Księgi Rodzaju 3:15: „Nasienie niewiasty zmiażdży węża. Wprowadzam nieprzyjaźń między twoje potomstwo a jego potomstwo”. „Sens w każdym przypadku jest bezpośredni i prosty; aplikacji i ilustracji jest wiele. Takie fakty nie upoważniają nas do zagłębiania się w proroctwa apokaliptyczne z oczekiwaniem znalezienia dwóch lub więcej znaczeń w każdym konkretnym stwierdzeniu, a następnie stwierdzenia: Ten werset odnosi się do wydarzenia dawno minionego... częściowo spełniło się ono w ruinach Babilonu, lub Edomu, ale oczekuje na wspanialsze spełnienie niż w przyszłości. Sąd nad Babilonem, Niniwą lub Jerozolimą może rzeczywiście być typem”, co jest całkowicie uzasadnione, „każdego innego podobnego sądu i jest ostrzeżeniem dla wszystkich narodów i wieków; ale to bardzo różni się od twierdzenia, że język, w którym ten sąd został przepowiedziany, wypełnił się tylko częściowo, gdy upadł Babilon, Niniwa lub Jerozolima, i nadal oczekuje na całkowite wypełnienie się”. Jest rozróżnienie. Czy podążasz za linią argumentacji?

8. Ilustracja: Księga Daniela 8 Pozwólcie, że przedstawię wam jedną ilustrację. Chciałem dać wam dwie ilustracje, ale nie będziemy mieli czasu na to wszystko dzisiaj, ale jedną ilustrację z rozdziału 8 Daniela. Czy ktoś z was zna starą, oryginalną Biblię Scofielda? Jeśli czytasz rozdział Daniela 8 – który, jak sądzę, jest rozdziałem mówiącym o typach – Daniel 8:9 mówi: „Z jednego z nich wyszedł mały róg, który wyrósł bardzo wielki w kierunku południowym, wschodnim i ku przyjemnej ziemi ”. Notatka w Biblii

Scofielda o tym małym rogu mówi: „Oto proroctwo wypełniło się w 175 rpn”. To jest odniesienie do tego małego rogu w wersecie 9. Kiedy idziesz dalej w rozdziale, zauważasz, że w wersecie 15 jest napisane: „Ja, Daniel, widziałem wizję, szukałem znaczenia, a potem oto stanął przede mną wygląd człowieka”. Następnie wyjaśnił znaczenie. Kiedy dojdiesz do znaczenia tego małego rogu, to jest w wersetach 24 i 25, gdzie jest napisane: „On stanie się silny, ale nie swoją własną mocą. On spowoduje zdumiewające spustoszenie. On zniszczy mocarzy i świętych ludzi. Sprawí, że oszustwo będzie prosperować. Wywyższy się, gdy poczują się bezpieczni, ale zniszczy wielu. On także powstanie przeciwko Księciu książąt, ale zostanie złamany bez naprawienia”. A komentarz w tych notatkach jest taki, że wersety 24 i 25 wykraczają poza Antiocha Epifanesa i najwyraźniej odnoszą się do małego rogu Daniela 7. A następnie stwierdzenie zarówno Antiocha, jak i bestii, ale bestia jest przede wszystkim widoczna w wersetach 24 i 25. Tak więc w interpretacji małego rogu rozdziału Daniela 8, który, jak sądzę, jeśli spojrzysz na wszystkie szczegóły, jest odniesieniem do Antiocha, kiedy dojdiesz do interpretacji małego rogu, uwaga tutaj mówi o wersetach 24 i 25 mówią w tym samym czasie i tymi samymi słowami zarówno do Antiocha, jak i do antychrysta – podwójne odniesienie. Z wersetów 10-14, gdzie w pierwszej części rozdziału masz więcej szczegółów na temat tego małego rogu, notatki do wersetów 10-14 mówią: „Historycznie spełniło się to w Antiochu i przez Antiocha, ale w bardziej intensywnym i ostatecznym sensie Antiochus adumbrates okropne bluźnierstwo małego rogu Daniela 7”. Nie mam z tym problemu, ponieważ myślę, że Antioch jest typem antychrysta, ale słowa tutaj mówią o Antiochu. Ale następne stwierdzenie w przypisach brzmi: „W Księdze Daniela 8:10-14 działania obu małych rogów mieszają się”. Widzicie więc, że w szczegółowym opisie małego rogu w 10-14 słowa odnoszą się do Antiocha iw tym samym czasie i tymi samymi słowami odnoszą się do antychrysta. „Słowa mieszają się, oba są widoczne”.

Na końcu wersetu 19 jest powiedziane: „W czasie końca będzie”, a uwaga mówi: „Dwa końce są widoczne. Jeden, historycznie. Koniec jednej trzeciej greckiego imperium Aleksandra z podziałów, z których wyrósł mały róg z wersetu 9”. To koniec tego greckiego okresu. „Ale dwa, proroczo, koniec czasów pogan. Oba końce są widoczne.

Czas końca to imperium greckie i koniec czasów pogan – podwójne odniesienie. Jest to więc jedna ilustracja sposobu, w jaki niektórzy interpretatorzy wykorzystują tę zasadę podwójnego odniesienia, aby znaleźć znaczenie proroczych wypowiedzi.

9. Ilustracja: Malachiasza 4:5-6 Chcę przyjrzeć się bardziej szczegółowo Malachiasza 4:5-6 i zrobimy to na początku naszej sesji następnym razem . Lecz Malachiasza 4:5-6 spójrzmy na to przez chwilę. Mówi: „Oto pošlę wam proroka Eliasza przed tym wielkim i strasznym dniem Pana. On zwróci serca ojców do ich dzieci, a serca dzieci do ich ojców, bo inaczej przyjdę i rzucę na ziemię przekleństwo”. Interesujące jest to, że masz odniesienia Nowego Testamentu do tego fragmentu, a niektóre odniesienia Nowego Testamentu odnoszą to proroctwo do Jana Chrzciciela. Wtedy pojawia się pytanie, co robisz z tym proroctwem? Czy się spełniło, czy jeszcze się nie spełniło? Czy mówi o Janie Chrzcicielu? Czy mówi o Eliaszu? Czy to podwójny sens? Co ty z tym robisz? Następnym razem chcę przyjrzeć się temu bardziej szczegółowo i przedstawić kilka sposobów, w jakie tłumacze sobie z tym poradzili. Jest to jeden z trudniejszych fragmentów dotyczących podwójnego zmysłu.

10. Wnioski Vannoya na temat podwójnego rozsądku Teraz jeszcze jedno wyjaśnienie i zakończę. Nie mówię, że nie można znaleźć podwójnego sensu. Nie sądzę, że powinieneś sprowadzać zasady interpretacji z zewnątrz i narzucać je Pismu Świętemu, aby pasowało do jakiejś formuły interpretacji. Wydaje mi się, że jeśli istnieją jasne fragmenty, które prowadzą cię do zamierzonego sposobu interpretacji Pisma Świętego, to niech tak będzie. Naszym przewodnikiem musi być Pismo Święte. Nie jestem przekonany, że istnieją fragmenty, które zmuszają cię do tego. Mówię więc, że nie należy podchodzić do tekstu w poszukiwaniu wielu zmysłów. Jeśli zmusza cię do tego samo Pismo Święte, niech tak będzie, ale musisz wykazać na podstawie Pisma Świętego, że tak właśnie musisz rozumieć to stwierdzenie, na którym spoczywa duży ciężar dowodu.

Transkrypcja: Katie Wholley, Matt Gobson, William Mahoney, Sarah Owsinski, Grace
Cunningham, Becca Brule i Stephen Davalos (red.).

Wstępna edycja autorstwa Teda Hildebrandta

Edycja ostateczna: Katie Ells.

Ponownie narracja: Ted Hildebrandt